

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: L. Ch.
zastoupena advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou,
sídlem Májová 35, 350 02 Cheb,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2025, č. j. CPR-6931-3/ČJ-2025-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydaného pod č.j. KRPK-50332-39/ČJ-2024-

190026 dne 9. 1. 2025. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území členských států Evropské unie a smluvních států“), byla stanovena na 1 rok. Zároveň správní orgán PČR uložil dle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců účastníkovi řízení zvláštní opatření.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že vyzvala žalovaného, aby řešenou věc vrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu zpět k pečlivému přezkoumání dopadů stanovené, neúměrně dlouhé doby správního vyhoštění do soukromého života žalobkyně. Žalobkyně se nemůže vypořádat se stanovenou délkou správního vyhoštění, kamkoliv mimo EU, kde dnes nikde nemá žádné vazby, zázemí, jistotu a především svou partnerku. Žalobkyně ve svém odvolání uvedla, že cit.: „Naproti veškerými účastníkem řízení označenými skutečnostmi staví správní orgán své odůvodnění toliko pouze na dikci zákona o pobytu cizinců, ve smyslu zásady ignorantia legis neminem excusat, který zákon je v případě účastníka řízení jednoznačně nekompromisní. Byť jistě nutno přisvědčit správnímu orgánu PČR fakt, že stanovená lhůta pro správní vyhoštění účastníka řízení je stanovena při spodní hranici, třeba však vnímat, že taková doba je pro rodinný a osobní život účastníkem řízení vnímána jako zcela fatální a likvidační. Účastník řízení je toho názoru, že správní orgán konkrétně v jeho případě měl postupovat ještě více přesněji a detailněji zkoumat rodinné vazby účastníka řízení. V neposlední řadě třeba uvést, že účastník řízení v žádném případě svým životem nenarušuje veřejný pořádek na území ČR, snaží se žít v souladu se zásadami ČR, vždy spořádaným životem. Za své životní prohřešky, způsobené navíc z donucení a pod nátlakem bývalého manžela na území Německa, účastník řízení vykonal svůj trest a tuto etapu života si přeje vytěsnit. Účastník řízení zejména nemůže být opakovaně trestán za přečin, za který svůj trest již vykonal.“
3. Podle žalobkyně byl porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, třeba doplnit, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Obsah svědecké výpovědi družky žalobkyně následně potvrzuje vše označené, čímž fakticky doplňuje již uvedené a prokazatelně dotváří skutečný a nezpochybnitelný obraz rodinného života žalobkyně. Žalobkyně opakovaně požadovala, aby správní orgán přesněji a individuálněji přezkoumal situaci, kdy i navrhovala doplnění důkazů správním orgánem, neboť osobně takové nemohla obstarat. Šlo například o aktuální materiály z Německa nebo o přesnější podklady popisující situaci v zemi původu žalobkyně co do její sexuální orientace.
4. *Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno a odůvodněno, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., kdy následné vydání rozhodnutí o správním vyhoštění představuje v případě žalobkyně ve všech směrech zcela adekvátní a přiměřené opatření reflektující veškeré podstatné okolnosti případu. Pokud jde o dobu, po kterou cizince nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, tato zcela odpovídá individuálním okolnostem případu. Žalobkyně v žádném případě není prostřednictvím rozhodnutí o správním vyhoštění jakkoliv trestána za přečin, za který*

svůj trest již vykonala ve Spolkové republice Německo. Co se týče přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizinky, tímto se správní orgány I. stupně zabývaly ve svých rozhodnutích komplexně a ve zcela dostatečném rozsahu. Má-li jít konkrétně o fyzickou a morální integritu jedince, jakožto součást soukromého života žalobkyně, rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do této integrity. Žalobkyně přicestovala do ČR 2021 bez jakéhokoliv oprávnění ke vstupu či pobytu a následně zde pobývala rovněž bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, pouze zde byla určitou dobu trpěna v době vedení dvou řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně zde zároveň pobývala v rozporu se zákazem vstupu a pobytu jí uloženým Německem s platností ode dne 7. 11. 2019 do dne 5. 11. 2025. Pokud jde o budování vztahu s partnerkou žalobkyně, tento na území ČR společně budovaly v době, kdy žalobkyně nedisponovala žádným oprávněním k pobytu. Jistý zásah do soukromého a rodinného života cizince je zákonem předpokládán, přičemž tento není v případě cizinky nepřiměřený způsobu, kterým tato naplnila skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb. V souvislosti se zněním čl. 8 Úmluvy je namístě uvést, že z rozhodnutí o správním vyhoštění rovněž zcela jednoznačně vyplývá, že vydání tohoto rozhodnutí bylo taktéž nezbytné v demokratické společnosti v souladu s veřejným zájmem, aby na území ČR pobývali pouze cizinci v souladu se zákonem a s platným oprávněním k pobytu. Naproti tomu cizinka, která je ve Spolkové republice Německo (dále jen „Německo“) vedena mimo jiné pod identitou L. K., nar. X., st. přísl. X., figuruje v Schengenském informačním systému jakožto cizinec, kterému má být z důvodu její trestné činnosti v Německu, dle čl. 24 a 25 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. 11. 2018, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006, odepřen vstup a pobyt na území členských států, a to do dne 5. 11. 2025. V případě, že cizinka s trestem, který jí byl v Německu uložen, nesouhlasila, měla proti němu využít dostupných opravných prostředků, namísto neoprávněného návratu a pobytu na území členských států EU a smluvních států poté, kdy byla z území Německa vyhoštěna. V době před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí ve zcela dostatečném rozsahu. Dne 30. 9. 2024 bylo tehdejšímu zmocněnému zástupci žalované doručeno vyrozumění o ukončení dokazování, po jehož doručení měla cizinka či její zmocněný zástupce možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, což neučinili. Dle žalovaného byl skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti zjištěn ve zcela dostatečném rozsahu, kdy již nebylo nutné zajišťovat podklady z Německa a ani ohledně situaci v zemi původu žalobkyně ohledně její sexuální orientace, neboť tyto jsou obsahem spisového materiálu správního orgánu I. stupně a byly využity při vyhotovení závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince.

5. Ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 11. 6. 2024 v 10:05 hod. dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně, kde za účelem prokázání své totožnosti předložila její cestovní pas č. X. vydaný Gruzii. V uvedeném cestovním pasu byl zjištěn výjezdní příkaz č. X. platný ode dne 1. 2. 2024 do dne 14. 3. 2024. Cizinka ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem nevycestovala, což vedlo k důvodnému podezření, že pobývala nejméně ode dne 15. 3. 2024 do dne 11. 6. 2024 na území ČR neoprávněně, kdy tak již činila v minulosti, tudíž se tohoto protiprávního jednání dopustila již opakovaně. Předchozím rozhodnutím ve věci správního vyhoštění vydaným správním orgánem pod č. j. KRPK-78001-41/ČJ-2023-190026 na základě naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb. bylo cizince uloženo správní vyhoštění z území členských států EU a

smluvních států na dobu 6 měsíců, kdy rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 2. 2024. Jmenovaná naplnila skutkovou podstatu uvedeného ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. tak, že pobývala nejméně ode dne 24. 9. 2023 do dne 6. 10. 2023 na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Již tehdy se jednalo o opakované protiprávní jednání z důvodu, že dne 20. 7. 2023 bylo cizince pod č. j. KRPK-23212-52/ČJ-2023-190026 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (ve znění platném do dne 30. 6. 2023), a to z důvodu, že cizinka pobývala na území ČR neoprávněně ode dne 4. 8. 2021 do dne 15. 3. 2023. Správní orgán I. stupně dospěl k tomuto závěru na základě skutečnosti, že cizinka přicestovala dne 4. 8. 2021 na území ČR i navzdory skutečnosti, že bylo v minulosti ze strany Německa realizováno její vyhoštění a zároveň jí byl uložen zákaz vstupu a pobytu na území členských států EU a smluvních států platný ode dne 7. 11. 2019 do 5. 11. 2025.

6. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že doba zákazu vstupu na 1 rok byla stanovena ve spodní hranici maximální doby stanovené zákonem o pobytu cizinců. Při stanovení této doby vzal správní orgán v potaz délku neoprávněného pobytu žalobkyně na území od 15. 3. 2024 do dne 11. 6. 2024 bez platného oprávnění k pobytu. K námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že cizinka je plnoletá, její zdravotní stav je dobrý. Má psychické potíže z této situace, lékaře nevyhledala, jelikož má stres již od svých 15 let a je zvyklá s tím žít. Tento zdravotní problém jí tedy nebrání ve vycestování. Pobývá na území České republiky od 04.08.2021, kdy přijela v rozporu se zákonem za svou partnerkou, se kterou je ve vztahu již 7 let. Seznámili se ve vězení v Německu, kde spolu strávily 8 měsíců, poté ji družka ve věznici navštěvovala do doby, než byla cizinka deportována do domovské země. Následně byly téměř 2 roky pouze v telefonickém kontaktu až do jejího neoprávněného příjezdu do České republiky. Cizinka vstoupila na území i přes udělený zákaz vstupu z Německa. Této skutečnosti si byla plně vědoma. V důsledku jejího nelegálního pobytu ji bylo dne 20.07.2023 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. Cizinka ve stanovené lhůtě nevycestovala a teprve po vydání tohoto rozhodnutí se snažila svůj pobyt legalizovat podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU. OAMP žádost uzavřel s tím, že cizinka není rodinným příslušníkem občana EU. Fikce pobytu nebyla uznána. Dne 31.01. 2024 jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy ve stanovené lhůtě rovněž nevycestovala. Na území České republiky po celou dobu pobývala. Je patrné, že účastnice řízení na území České republiky s platným povolením k pobytu, kdy zde nebyla oprávněna být ani jeden den, ve značném nepoměru s jejím neoprávněným pobytem. Jak sama sdělila, legalizaci pobytu se ze začátku vědomě vyhýbala. Cizinka uvedla, že pokud bude povinna vycestovat, nevycestuje, nechce odejít od družky, protože další odloučení by již psychicky nezvládly. Družka má dokonce potvrzení od psychiatra, že by si mohla i něco udělat. Toto potvrzení však cizinka ani dodatečně nepředložila, správní orgán tedy považuje toto tvrzení za účelové s cílem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. Nehledě na skutečnost, že pokud družka již v minulosti byla či v současné době je v péči psychologického či psychiatrického oddělení, může jejich služby využít i v tomto případě. S cizinkou mohou být stejně jako v minulosti v telefonickém kontaktu nebo pokud budou chtít, mohou bydlet v jiné zemi, kde budou mít zlegalizovaný pobyt. Přes to, že cizinka žila na území České republiky neoprávněně si dále vytvářela soukromé vztahy a prohlubovala vztah s družkou. S problémy, které mohou nastat v případě povinnosti vycestovat z území, týkajících se těchto vztahů musela být srozuměna. Do této složité situace se dostaly účastnice řízení se svou družkou samy svým vědomým protiprávním jednáním. Cizinka pobývá na území České republiky od 04.08. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, s tím souvisí i omezení jejich

práv a zhoršení jejího postavení v oblasti sociálního zabezpečení a zdravotního pojištění. Cizinka je možná společensky integrována, uvedla, že kromě družky, zde má družky rodinu a kamarády, žádnou z těchto vazeb však nelze považovat za takovou, kde by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění byl způsoben nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Všechny tyto osoby jsou dospělé, svéprávné a na cizinci nejsou finančně ani zdravotně závislé.

7. Podle správního orgánu prvního stupně na území České republiky není cizinka zaměstnána, a tak odjezdem nebude ani narušen její případný pracovní právní vztah. Nepobírá žádné sociální dávky, prostředky na obživu jí poskytuje její družka. Je tedy i v jejím zájmu z území České republiky vycestovat a následně legalizovat svůj pobyt na území. Cizinka je bezdětná a ani v jejích vztahu s družkou nefiguruje žádné nezaopatřené dítě. Na péči cizinky není na území České republiky žádná osoba závislá. Cizinka není zdravotně pojištěná, což komplikuje situaci, zda by byla schopna v případě potřeby hradit ošetření lékařem, když není výdělečně činná. Proti případným zásahům do jejích práv přitom stojí skutečnost, že na území České republiky vstoupila a pobývala bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Cizinka souhlasila s porušením své povinnosti dle zák. č. 326/1999 sb., tedy že pobývala na území opakovaně neoprávněně. Cizinka zatím nerespektovala zatím žádné rozhodnutí spojené s jejím vycestováním.
8. Při rozhodování o době, po kterou cizince nelze umožnit vstup na území členských států, vycházel správní orgán prvního stupně zejména z délky cizinky opětovného neoprávněného pobytu, závažnosti, že její popsané jednání i známé zkušenosti o životě cizinky, že její popsané jednání lze charakterizovat jako zasahování do výkonu státní správy. Správní orgán je názoru, že se jedná o dobu zcela přiměřenou k době pro vyřízení nezbytných úkonů k získání oprávnění k pobytu a zrušení si zákazu z Německa. Bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že cizinka má na území družku a další sociální vazby, kdy tato skutečnost snížila délku zákazu pobytu. Jedná se též o kratší dobu, než doba, kdy byly cizinka s družkou od dříve odloučeny. Dříve se jednalo o 2 roky a tuto dobu zvládly překonat. Doba zákazu pobytu není dle správního orgánu natolik dlouhá, aby vztah s družkou nemohl být v případě, že se ji družka nerozhodne následovat do země původu či jiné země, znovu obnoven. Cizinka je státním příslušníkem státu uvedeného v seznamu třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou osvobozeni od vízové povinnosti. Z toho vyplývá, že na území EU může pobývat pouze tzv. 90 dní ve 180-ti denním období. Cizinka tedy musí být mimo území Evropské konfederace 180 dní, tedy 6 měsíců, aby opět mohla na území Evropské Unie pobývat 90 dnů. Vzhledem k této povinnosti a k faktu, že cizinka má udělený zákaz vstupu a pobytu na území členských států Evropské Unie (vyhlašující stát Německo) platný do 5.11. 2025, je přijaté opatření-uložení správního vyhoštění a stanovení doby, po kterou cizince nelze umožnit vstup na území na 1 rok, přiměřené.
9. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že v případě napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění se jednalo již o třetí rozhodnutí o návratu cizinky, kdy ještě před vydáním prvního tohoto rozhodnutí dne 20. 7. 2023 pod č. j. KRPK-23212-52/ČJ-2023-190026 (dle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb.) bylo ze strany Německa realizováno její vyhoštění a zároveň jí byl uložen zákaz vstupu a pobytu na území členských států EU a smluvních států platný ode dne 7. 11. 2019 do dne 5. 11. 2025. Dle odvolacího správního orgánu se tedy v tomto směru nejedná o nikterak nepřiměřené opatření ve světle situace, kdy cizinka nerespektovala žádná z předchozích rozhodnutí o návratu včetně zákazu vstupu a pobytu jí uloženého Německem. Pokud jde o dobu 1 rok, po kterou nebude v důsledku vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince umožněno

vstoupit na území členských států EU a smluvních států, správní orgán tuto dobu ve svém rozhodnutí odůvodnil zcela dostatečným způsobem, a to zejména na str. 8 - 10. Odvolací správní orgán pak doplňuje, že tato doba nijak nevybočuje ve srovnání s dobou, která je cizincům ukládána správními orgány ve skutkově srovnatelných případech. Má-li jít o námitku, že cizinka s družkou spolu žijí trvale a pevně na území ČR již více než 7 let, s touto námitkou se odvolací správní orgán neztotožňuje z důvodu, že jmenované se sice seznámily přibližně před 7 lety během výkonu trestu odnětí svobody v Německu, ale cizinka byla následně v roce 2019 vyhoštěna z Německa do Gruzie, odkud navzdory zákazu vstupu a pobytu uloženého Německem s platností ode dne 7. 11. 2019 do dne 7. 11. 2025 pro území členských států EU a smluvních států, přicestovala do ČR mikrobusem až v létě 2021, tudíž se nejedná o dobu 7 let, kdy tak dlouho jmenované datují svůj vztah, ale o dobu nejdéle 4 roky, která samozřejmě není zanedbatelná, ale je nutné uvážit, že cizinka celou tuto dobu pobývala na území ČR bez jakéhokoliv povolení k pobytu, pouze zde byla určitou dobu trpěna v době vedení dvou řízení o správním vyhoštění. Navíc, jak již bylo uvedeno výše, zde pobývala v rozporu se zákazem vstupu a pobytu jí uloženým Německem. Odvolací správní orgán uvádí, že k navázání a budování vztahu došlo v době, kdy cizinka nedisponovala žádným oprávněním k pobytu a kterým i nadále nedisponuje, kdy navíc jí byl státními orgány Německa zakázán vstup a pobyt, přičemž její osoba je evidována v Schengenském informačním systému. Cizinka si tak měla být vědoma, že její případný partnerský život bude na území schengenského prostoru po určitou dobu nejistý vzhledem k nemožnosti obstarat si případné povolení k pobytu. Pokud jde o tvrzení cizinky z odvolání, že nevycestovala z území členských států EU a smluvních států ani navzdory výše uvedenému zákazu vstupu a pobytu a správnímu vyhoštění uloženého Policií ČR, čímž potvrzuje existenci důvodů, pro které nemůže vycestovat a vrátit se do Gruzie, odvolací správní orgán uvádí, že toto nevnímá jakožto potvrzení závažnosti důvodů, které cizince brání vycestování a návratu do Gruzie, ale jakožto nedostatek respektu k pravidlům pobytu cizinců na území ČR. Pokud jde o námitku cizinky ohledně jejího strachu z její rodiny a strachu o její život, tímto se dostatečně zabývalo závazné stanovisko k možnosti vycestování vydané pod ev. č. ZS57653 dne 13. 9. 2024, ve kterém bylo konstatováno, že vycestování cizinky do Gruzie je možné. Cizinka měla možnost se proti jí v minulosti vydaným rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU a správnímu vyhoštění odvolat, což neučinila, načež obě rozhodnutí nabyla právní moci. Odvolací správní orgán doplňuje, že skutečnost ohledně rozhodnutí o návratu, která jí byla vydána, byla vložena do Schengenského informačního systému a cizinka měla povinnost vycestovat.

10. Pokud jde o tvrzení cizinky, že svým životem nenarušuje veřejný pořádek na území ČR, snaží se žít v souladu se zásadami ČR, vždy spořádaným životem, žalovaný správní orgán uvádí, že cizinka se dle evidencí jemu dostupných nedopustila na území ČR jiného protiprávního jednání, než které souvisí s porušováním pravidel pobytu cizinců na území ČR a lze ji v tomto směru považovat za bezúhonnou osobu, což lze vnímat jako polehčující okolnost, která nicméně dle odvolacího správního orgánu nemá dostatečnou váhu, aby zapříčinila zmírnění přísnosti rozhodnutí o správním vyhoštění vyjádřenou dobou, po kterou cizince nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států. Pokud jde o protiprávní jednání cizinky na území Německa, za které byla cizinka potrestána trestem výkonu odnětí svobody a vyhoštěním, odvolací správní orgán uvádí, že nynější vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje její opakované trestání, neboť uložení správního vyhoštění je opatřením a nikoliv trestem. Odvolací správní orgán nicméně vychází ze skutečnosti, že cizince byl Německem uložen zákaz vstupu a pobytu, který je stále platný a cizinka jej nerespektuje. Cizinka je vedena pod identitou L. K., nar. X., st. přísl.

X., v SIS jakožto cizinec, kterému má být dle čl. 24 a 25 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 28. 11. 2018, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006, odepřen vstup a pobyt na území členských států, a to do dne 5. 11. 2025. Cizinka se dopustila protiprávního jednání v podobě opakovaného neoprávněného pobytu na území ČR, nyní v období ode dne 15. 3. 2024 do dne 11. 6. 2024. V uvedeném případě se jedná o protiprávní jednání, které je jednoznačně důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Cizinka totiž opakovaně porušila povinnost stanovenou ustanovením § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého je povinna pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

11. Žalobu soud neshledal důvodnou.
12. Soud nepřiměřenost napadeného rozhodnutí neshledal. Pokud jde o dobu, po kterou nelze umožnit žalobkyni opětovně vstoupit na území členských států Evropské unie, z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že tato doba v délce jednoho roku se pohybuje na spodní hranici možného zákonného rozpětí a byla dostatečně odůvodněna konkrétními okolnostmi, tj. zejména dobou, po kterou se žalobkyně zdržovala na území neoprávněně i okolností vědomého neoprávněného opětovného vstupu na území. Dále z vyjádření žalobkyně je zřejmé, že žalobkyně nadále nehodlá začít respektovat vydaná rozhodnutí, tj. nadále hodlá porušovat právní řád ČR. Délku jejího neoprávněného pobytu lze hodnotit jako poměrně dlouhou, přijela do ČR přes platný zákaz vstupu z roku 2019 opětovně již v roce 2021.
13. Správní orgány správně přihlédly ke skutečnosti, že žalobkyně si byla vědoma skutečnosti, že pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, přesto neučinila žádné kroky k odstranění tohoto závadného stavu.
14. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů i v tom, že zásah do rodinného života žalobkyně nelze považovat za nepřiměřený nejen vzhledem k charakteru jejího protiprávního jednání, ale i proto, že na žalobkyni není žádná závislá osoba, např. nezletilá, a odloučení s přítelkyní na dobu 2 let již jednou musely s žalobkyní zvládnout, tudíž nyní mohou zvládnout poloviční dobu 1 roku nuceného odloučení.
15. Proto dle názoru soudu pro vydání rozhodnutí o vyhoštění byly splněny zákonné podmínky a rovněž doba zákazu vstupu na území v délce 1 roku je dle názoru soudu přiměřená.
16. Zákon č. 326/1999 Sb. ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt bez víza, uložit správní vyhoštění, jelikož dle názoru soudu v daném případě nebyla shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, tudíž nenastala situace předpokládaná zákonem č. 326/1999 Sb., tj. že by v případě cizince neoprávněně pobývajícího na území nebyly shledány důvody pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění a pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
17. Z výše shrnutých odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného dle názoru soudu nepochybně vyplývá, že správní orgány velmi podrobně a dostatečně vyložily důvody, pro něž dospěly k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně nezasáhne do soukromého a rodinného života žalobkyně. S těmito závěry se krajský soud ztotožnil. Žalobkyně nepobývala v ČR oprávněně vůbec, v rozporu se zákazem vstupu uděleným Spolkovou republikou Německo vstoupila na území členských států EU, zde pobývá od té doby nepřetržitě nelegálně, nerespektovala vydaná rozhodnutí o

povinnosti opustit území, ani rozhodnutí o vyhoštění a nadále odmítá vycestovat. Přestože si vytvořila partnerský vztah i další vazby na území, činila tak po celou dobu s vědomím, že se zde nachází neoprávněně a musela počítat s tím, že bude nucena vycestovat a že ji toto zasáhne do soukromého a rodinného života a přinese např. psychické problémy z odloučení, na které se nyní odvolává. Tudíž se do současné situace dostala vědomě a sama. Je zdravá a praceschopná. Žalobkyně si nemůže na území v současné době legálně opatrovat prostředky na živobytí, je závislá na své partnerce a nemá a ni zdravotní pojištění. Zájmem státu vyjádřeným v § 104 písm. n) a § 119 zákona o pobytu cizinců je, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci s platným oprávněním k pobytu, a také s povolením k zaměstnání. Tento zájem dle názoru soudu jednoznačně převážil nad zájmem žalobkyně zde nadále pobývat.

18. Dle názoru soudu v projednávané věci byly podmínky pro správní vyhoštění splněny. Soud neshledal rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřeným ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, ani nebyly shledány podmínky pro postup podle § 50a téhož zákona. Pro rozhodnutí si správní orgán opatřil dostatek podkladů (lustrace v informačních systémech, úřední záznam o pobytové prohlídce a zejména protokol o pohovoru s žalobkyní i její partnerkou), a skutkové zjištění dle názoru soudu je bez důvodných pochybností v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. července 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně